

ντέφι

περιοδικό για το τραγούδι κι όλας άλλα

ΗΛΙΑΣ ΤΑΜΠΑΚΕΑΣ 11-87

Ο ΑΚΗΣ ΙΑΝΟΥ ΜΙΛΑΕΙ ΓΙΑ ΤΟΝ ΒΑΜΒΑΚΑΡΗ

Η ΠΙΟ ΜΕΓΑΛΗ ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΠΑΡΕΑ
ΣΑΣ ΠΡΟΣΚΑΛΕΙ

ΣΚΙΑΘΟΥ 39 ΚΑΤΩ ΠΑΤΗΣΙΑ

ΓΙΑ ΧΟΡΟΥΣ ΚΑΙ
ΣΥΝΕΣΤΙΑΣΕΙΣ:
ΤΗΛ. 2010.397

ΡΕΝΑ ΚΟΥΜΙΩΤΗ
ΠΕΤΡΟΣ ΜΗΛΑΣ
ΧΑΡΗΣ ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΗΣ
ΕΥΑ ΓΡΗΓΟΡΑΚΗ
ΖΩΗ ΠΑΤΕΡΕΣΚΟΥ

ΦΙΛΙΚΕΣ ΤΙΜΕΣ
ΚΑΙ ΣΤΟ ΜΕΝΟΥ
ΤΟ ΚΡΑΣΙ ΔΩΡΕΑΝ

Ο ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΗΣ
ΓΙΑΝΝΗΣ ΦΕΡΜΗΣ

ΣΚΗΝΟΘΕΣΙΑ ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΤΣΑΡΟΠΟΥΛΟΣ ΚΕΙΜΕΝΑ ΝΙΚΟΣ ΒΕΛΕΤΑΚΟΣ

ΔΗΜΟΤΙΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

ΤΑΣΙΑ ΒΕΡΡΑ

ΚΛΑΡΙΝΟ **ΚΩΤΣΑΚΗΣ**
ΚΑΙ ΟΙ ΤΣΕΧΟΙ **CURSANDI**

ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ

ΦΑΙΔΩΝ ΛΙΟΝΟΥΔΑΚΗΣ

Γραφείο Έκδοσης
Σόλωνος 85-Αθήνα 106 79
ΤΗΛ.: 3629.569
Εκδότης
Σωτήρης Νικολακόπουλος
Υπεύθυνος Σύνταξης
Στέλιος Ελληνιάδης
Σ' αυτό το τεύχος συνεργάστηκαν
Άκης Πάνου
Γιώργος Έξαρχος
Νίκος Σαββάτης
Στέλιος Βαμβακάρης
Θοδωρής Γκόνης
Γιάννης Έξαρχος
Πάνος Δημάκης
Γιάννα Κλειάσιου
Πάνος Πουρνάρας
Μίτση Βρασιδανοπούλου
Τάσος Φαληρέας
Εικονογράφημα
Γιάννης Καλαϊτζής
Δημόσιες σχέσεις
Πάνος Δημάκης
Ιδιοκτησία
Π. Δημάκης και Σια Ε.Ε.
Νομική Σύμβουλος
Βάσω Διαμαντοπούλου
Καλλιτεχνική Επιμέλεια
Ανδρέας Κιλιμάντζος
Θεσσαλονίκη
Νίκος Θεοδωράκης
Τσιμισκή-Π. Μελά 15
Τηλ. 265.708
Φωτοστοιχειοθεσία
Lexikon
Διδότου 26
Τηλ. 3639.387
Εκτύπωση
Μ. Κωνσταντινίδου & Σια Ο.Ε.
Μαρίνου Αντύπα 53
Τηλ. 9711.877
Ατελιέ
Αφοί Τζήφα
Σόλωνος 52
Τηλ. 3636.497
Βιβλιοδεσία
Δ. Δάλαρης & Σια Ε.Ε.
Διονύσου 1, Ν. Λιόσια
Τηλ. 5752.675
Τεύχος 14,
Φλεβάρης-Μάρτης '87
Τιμή δρχ. 200

Το σχέδιο του εξώφυλλου
είναι του Ηλία Ταμπακέα

ΝΤέφι

Χαρμάνι

- Η «κρίση» με την Τουρκία, η επιτυχία της Εθνικής μας στην Ολλανδία, η διένεξη για την Εκκλησιαστική περιουσία, η επιστροφή του Καζαντζίδη στη δισκογραφία, το νομοσχέδιο για τα ναρκωτικά, η παρουσία του Παπανδρέου στην έκθεση για τον Τσιτσάνη, η ανεργία κι ο πληθωρισμός, η άνοιξη, ο ξεπεσμός των κομμάτων και των «φορέων» εν γένει, ο διάλογος για τη γλώσσα και τα αρχαία ελληνικά, το ξήλωμα του Χαλάτση απ' την ΕΡΤ-1 και... ένα φοβερό χαρμάνι αντιφατικών καταστάσεων που μας ζαλίζει και μας πνίγει...
- ...και δεν μας αφήνει να χαλαρώσουμε και ν' αγαπηθούμε, αλλά – τελευταία – ούτε και να τραγουδήσουμε...
- ... μας οδηγεί και πάλι στα «βασικά», στο Μάρκο Βαμβακάρη που διαμόρφωσε το σύγχρονο λαϊκό τραγούδι, αλλά και στην επανάσταση του 1821 που διαμόρφωσε το νεότερο ελληνικό κράτος...
- ... μέσα από την ανάγκη μας να ξαναβρούμε ό,τι μας ενώνει βαθύτερα, μπροστά σ' ένα μέλλον θαμπό και αβέβαιο.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΣΧΟΛΙΑ	2
ΑΦΙΕΡΩΜΑ	
Μάρκος Βαμβακάρης, 15 χρόνια από το θάνατό του	11
Ο Μάρκος ήταν η Αρχή	12
ο Άκης Πάνου μιλάει για τον Βαμβακάρη	
Σφουγγάρα στην Κοκκινιά	18
Οι δίσκοι του Μάρκου στην αγορά	20
Πρέπει να 'ρθει η Δεξιά;	22
Μερικές σκέψεις του Τάσου Φαληρέα	
James Brown: Φώναξέ το δυνατά	25
Polyphone: η μεγάλη μικρή Εταιρεία	32
Ross Daly: Ένας Ιρλανδός κόλησε στην Κρήτη	34
Εικονογράφημα του Γιάννη Καλαϊτζή	42
1821 Μύθος, Θρύλος και αλήθεια	45
Αγάπα με, Σκότωσέ με! (Β' μέρος)	52
Στο στούντιο	59
BINTEO	60
BIBLIA ΚΑΙ ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ	62
Γιάννης Λεμπέσης: Ζυμώθηκα με τη βυζαντινή μουσική	64
Δισκογραφία	65
ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΚΑΙ... ΑΛΛΑ	67
Δισκοκριτική	68

η μεγάλη φωνή της παπαδοπούλου σε μεγάλα τραγούδια

ΠΙΤΣΑ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

ΣΥ ΜΟΥ ΧΑΡΑΞΕΣ ΠΟΡΕΙΑ
ΣΤΟ ΣΤΑΥΡΟΔΡΟΜΙ
ΕΡΩΤΑ ΜΟΥ ΑΓΙΑΤΡΕΥΤΕ
ΓΚΡΕΜΙΣΤΑ
ΤΗΣ ΤΑΒΕΡΝΑΣ ΤΟ ΡΟΛΟΙ
ΜΕ ΤΕΛΕΙΩΣΕΣ
ΚΑΙ, ΠΑΜΕ ΜΙΑ ΒΟΛΤΑ
ΣΤΟ ΦΕΓΓΑΡΙ!

από την

Columbia

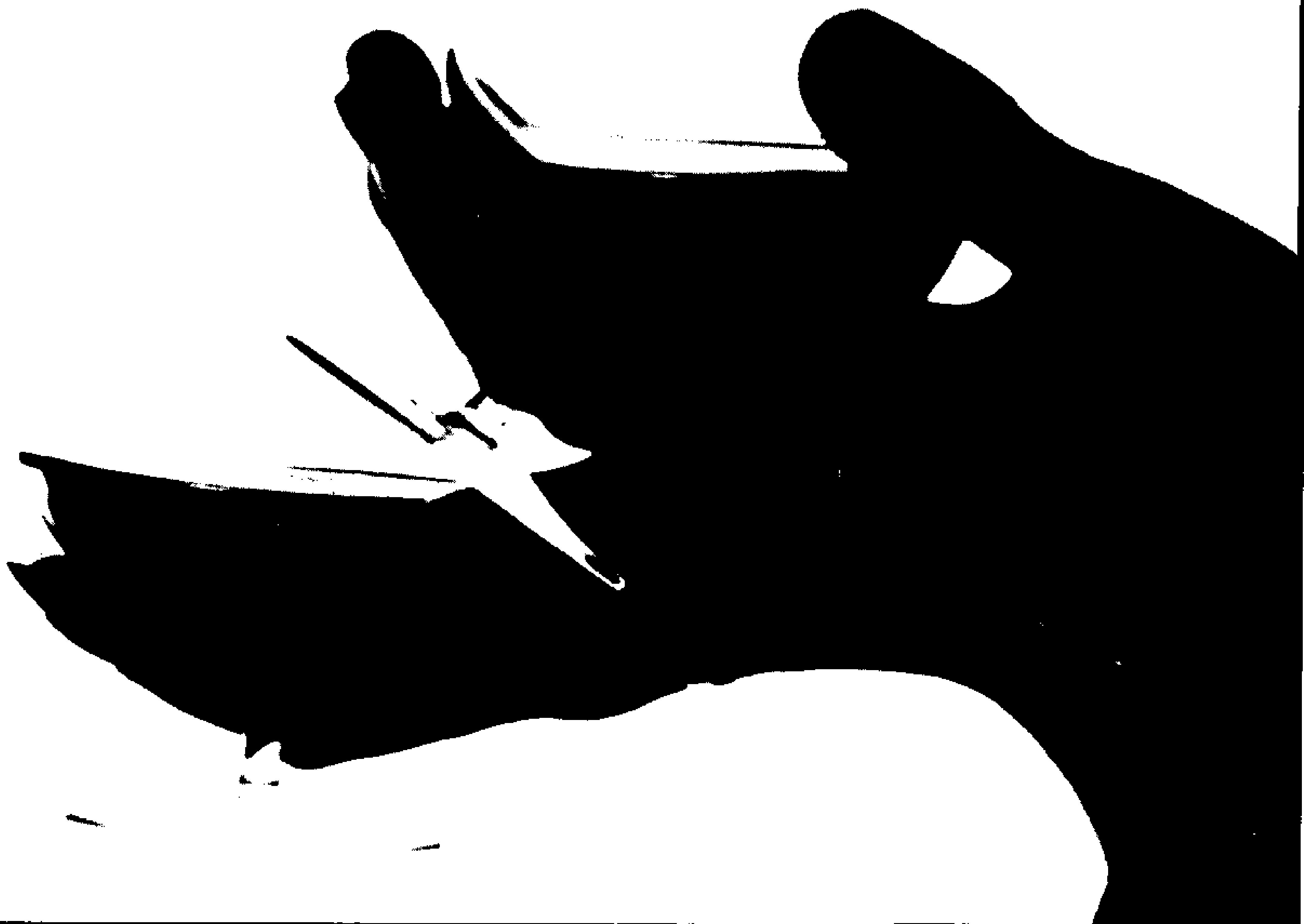
ΜΠΑΡ

DASARO

ΠΕΡΙΣΤΡΑΦΙΜΕΣ 150

Σ ΕΛΑΤΕΣΗ

ΤΗΛ. 5482.803

ΤΟ ΝΤΕΦΙ ΠΑΡΟΥΣΙΑΖΕΙ

ΚΩΣΤΑΣ ΒΙΡΒΟΣ ΜΙΑ ΖΩΗ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ αυτοβιογραφία

ΖΑ-Ι-ΡΑ

Ζαίρα θα 'ρθω να σε κλέψω κάποια βραδιά
απ' την αγκαλιά του Μαχαλαγιά
σβήνω απ' τον πόθο, μ' άλλον σαν σε νοιώθω
αχ! Ζαίρα μου γλυκειά (δίσ)

«...Θεωρώ το ριβλίο αυτό το σπουδαιότερο ίσως — μαζί με την «Αυτοβιογραφία» του Μ. Βαμβακάρη — απ' όσα γράφτηκαν τα τελευταία χρόνια για το ρεμπέτικο και το λαϊκό τραγούδι και ελπίζω ότι το ψύχραιμο και διεισδυτικό βλέμμα του Βίρβου θα βοηθήσει όλους μας να δούμε πιο καθαρά μερικές πρόσφατες στιγμές της πολιτιστικής μας ιστορίας...»

Γεώργιος Κοντογιάννης
Δημοσιογράφος

ΣΤΙΣ ΦΑΜΠΡΙΚΕΣ ΤΗΣ ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ

Κακούργα ματανάστευση
κακούργα ξενητειά
μας πέρνεις απ' τον τόπο μας
τα πιο καλά παιδιά

ΤΟ ΔΙΑΒΑΤΗΡΙΟ

Πικρό σαν δηλητήριο
είναι το διαβατήριο
μα όταν ζεις δίχως ελπίδα
όπου γης είναι πατρίδα

ΛΙΓΑ ΨΙΧΟΥΛΑ

Λίγα ψιχουλά αγάπης σου γυρεύω
και ως την άλλη μου ζωή θα σε λατρεύω

ΓΕΝΝΗΘΗΚΑ ΓΙΑ ΝΑ ΠΟΝΩ

Γεννήθηκα για να πονώ
και για να τυραννιέμαι
την ώρα που σε γνώρισα
βαρδιά την καταριέμαι

ΣΤΟΥ ΜΠΕΛΑΜΗ ΤΟ ΟΥΖΕΡΙ

Στου Μπελαμή το ουζερί
λόγια πικρά, κορμιά νεκρά
βλέμμα σβησμένο
Ζήση μου ψεύτρα και σκληρή
μου 'δειξες δρόμο σκοτεινό
και λαθεμένο

ΜΕΣΑ ΣΕ ΜΙΑ ΝΥΧΤΑ

Σε μια νύχτα μου 'χεις κάνει
άσπρα τα μαλλιά, μαύρη την καρδιά
Σε μια νύχτα μου 'χεις κάνει το φτωχό κορμί
σα το δέντρο που το κάψαν χίλιοι κεραυνοί
Γιατί με πρόδωσες, γιατί

Είναι ένα υλικό αυτού-
σιο, όπως το αντέγραφα από τους τοίχους
των πειθαρχείων, των αναρρωτηρίων, των απο-
χωρητηρίων, των σκοπιών και όπως το κατέ-
γραφα από ζωντανές απαγγελίες

323

Ο παλιός την κάνει έτσι
στη φοράει κοκορέτσι.

168

Μην κλαις αγάπη μου γλυκειά
που μ' έχουνε φαντάρο
θα με ξεχάσεις κάποτε
και θα φιλήσεις άλλον.

153

Γιατί με λησμονήσατε
δεν είμαι πεθαμένος
είμαι σ' ένα στρατόπεδο
μεσ' στο χαχί ντυμένος.

128

Θα 'θελα να 'μουν σουτιέν
στα στήθη τα δικά σου
για να μετρώ αγάπη μου
τους χτύπους της καρδιάς σου.

24

Τη γκόμενα μου στο στρατό
την έλεγαν Μι 'Ενα
τη χαίδευα τη λάτρευα
λες κι ήτανε παρθένα.

111

Το φανταράκι στο στρατό
να μην το λησμονείτε
με γράμματα κι επιταγές
να το παρηγορείτε.

230

Πουτάνες μ' αρνηθήκατε
γιατί είμαι φαντάρος
μ' άλλους γαμιέστε έμαθ
και θα σας πάρει ο χάρος

100

Τα μακαρόνια του στρατού
όλα θα τα ενώσω
να φτιάξω जिδηρόδρομο
να 'ρθω να σ' ανταμώσω.

ντέφι

Το περιοδικό για το τραγούδι

και δίσκους και συναυλίες και σινεμά και βιβλία και βίντεο
και τηλεόραση και χιλιάδες άλλα ελληνικά θέματα

ΠΟΙΟΣ ΣΤΗ ΧΑΡΗ ΣΟΥ! ΑΝ ΓΡΑΦΤΕΙΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΗΣ ΣΤΟ ΝΤΕΦΙ ΟΧΙ ΜΟΝΟ
ΘΑ ΣΟΥ ΄ΡΧΕΤΑΙ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΟ ΠΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΕΞΑΣΦΑΛΙΖΕΙΣ:

15%

ΕΚΠΤΩΣΗ
ΣΤΟ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ
ΝΤΕΦΙ

15%

ΕΚΠΤΩΣΗ
ΣΤΑ
ΜΟΥΣΙΚΑ
ΒΙΒΛΙΑ

15%

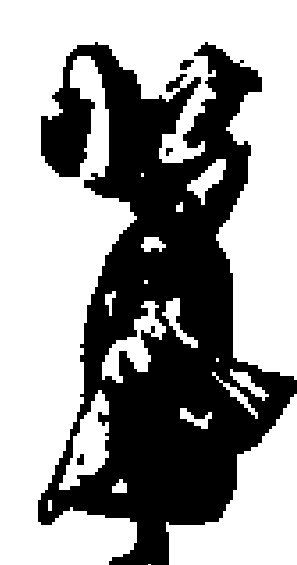
ΕΚΠΤΩΣΗ
ΣΤΟΥΣ
ΔΙΣΚΟΥΣ &
ΚΑΣΣΕΤΕΣ

20%

ΕΚΠΤΩΣΗ
ΣΤΑ
ΒΙΒΛΙΑ
ΝΤΕΦΙ

ΝΑΙ ΘΕΛΩ ΝΑ ΓΙΝΩ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΗΣ ΣΤΟ ΝΤΕΦΙ ΓΙΑ ΕΝΑ ΧΡΟΝΟ
ΠΛΗΡΩΝΟΝΤΑΣ ΤΟ ΑΣΤΕΙΟ ΠΟΣΟ ΤΩΝ 2.040 δρχ. (ΑΝΤΙ ΚΑΝΟΝΙΚΟΥ 2.400)
ΗΠΑ 36\$, ΑΥΣΤΡΑΛΙΑ 48\$ Αυστ. ΕΥΡΩΠΗ 14£ Αγγλίας.
ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ: Π. ΔΗΜΑΚΗΣ • ΣΟΛΩΝΟΣ 85 • Τηλ. 3629569 • ΑΘΗΝΑ

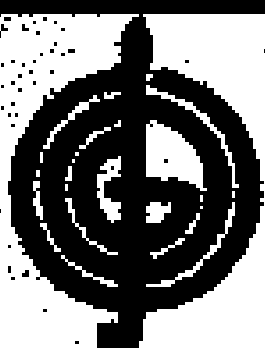
ΟΝΟΜΑ
ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ
ΤΗΛ. Τ.Κ.

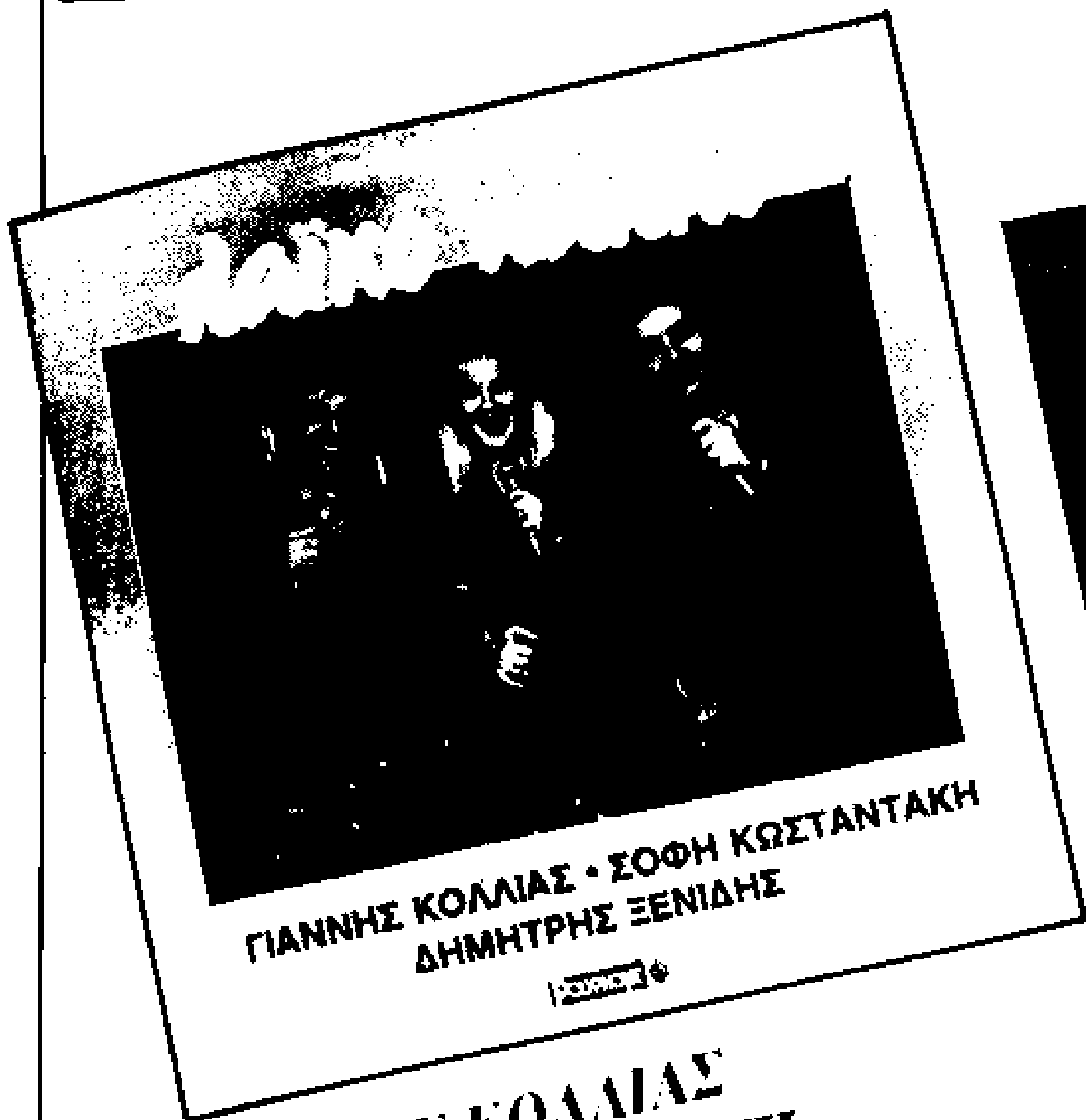

ντέφι

ΣΟΛΩΝΟΣ 85 ΑΘΗΝΑ 106 79

Οι λαϊκές επιτυχίες είναι...

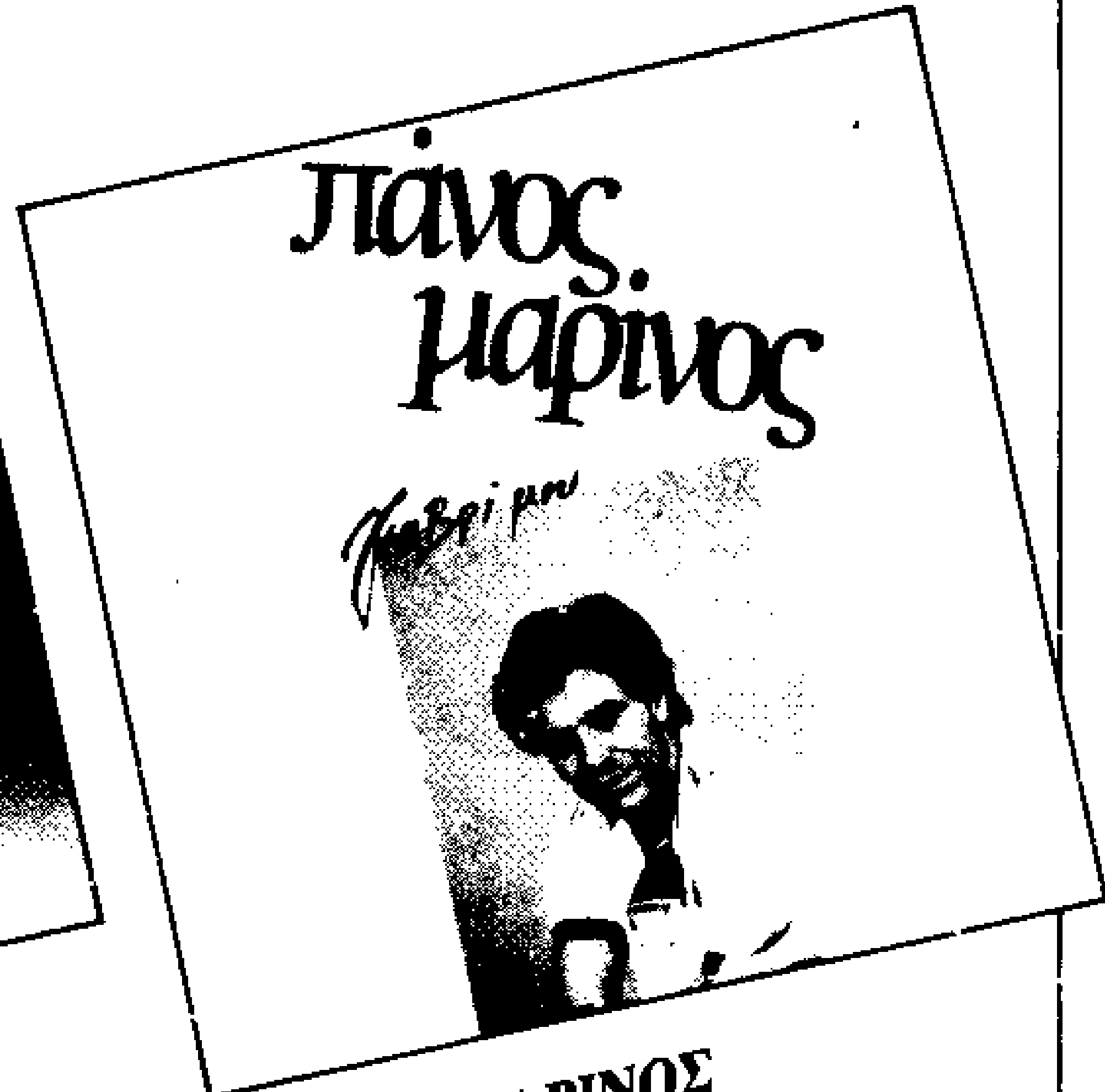
POLYPHONIE

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΟΛΛΙΑΣ
ΣΟΦΗ ΚΩΣΤΑΝΤΑΚΗ
ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΞΕΝΙΔΗΣ
Λαϊκό πάλκο

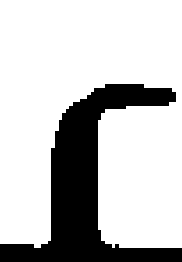
ΝΙΚΟΣ ΚΑΜΠΟΛΗΣ
Σουξέ είναι τα χείλη σου

ΠΙΝΟΣ ΜΑΡΙΝΟΣ
Γιαβρί μου

Κυκλοφορούν σε δίσκους και κασέτες

Pret á Porter

LINEA FRATINA

ΚΟΔΡΙΓΚΤΩΝΟΣ 11Β

ΜΗ ΧΑΣΕΤΕ ΑΥΤΟΥΣ ΤΟΥΣ ΔΙΣΚΟΥΣ

ΜΠΑΜΠΗΣ ΓΚΟΛΕΣ
ΤΙ ΘΑ ΓΙΝΩ ΕΓΩ ΧΩΡΙΣ ΕΣΕΝΑ
Ο μοναδικός ερμηνευτής και ανανεωτής του αυθεντικού
ρεμπέτικου τραγουδιού.

Από
ΦΑΛΗΡΕΑ

Ross Daly

ROSS DALY

Για μας ο πιο ενδιαφέρων μουσικός δίσκος της Χ
Μια ολοκληρωμένη μουσική πρόταση για την μου
Ανατολής.

ΝΙΚΟΣ ΣΤΕΦΑΝΙΔΗΣ
ΚΑΝΟΝΑΚΙ

ΕΛΛΗΝΕΣ ΔΕΞΙΟΤΕΧΝΕΣ

ΝΙΚΟΣ ΣΤΕΦΑΝΙΔΗΣ
ΚΑΝΟΝΑΚΙ

Ο μοναδικός δίσκος στην Ελληνική δισκογραφία με κανο-
νάκι με τον κορυφαίο Νίκο Στεφανίδη

Αυθεντικά Ρεμπέτικα
της Αμερικής

ΑΥΘΕΝΤΙΚΑ ΡΕΜΠΕΤΙΚΑ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Ένας δίσκος που έρχεται να φωτίσει περισσότε-
ρίεργη και γοητευτική ιστορία του Ελληνισμού
ρική.

ΝΕΕΣ ΚΥΚΛΟΦΟΡΙΕΣ

ΖΙΓΚ-ΖΑΓΚ ΠΛΑΝΟΔΙΟΙ ΕΡΩΤΕΣ
ΝΙΚΟΣ ΜΗΛΙΩΝΗΣ
ΒΑΝΕΣΣΑ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΕΡΩΤΑ

Αγάπα με,

Σκότηω σά με!

της DEBBY SPUNGEN

μετάφραση

ΜΙΤΣΙ ΠΡΑΣΙΒΑΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΔΕΥΤΕΡΟ ΜΕΡΟΣ

Οι Sex Pistols εκδιώχθηκαν απ' τις μεγάλες εταιρίες γιατί η περίπτωση τους, όσο εμπορεύσιμη κι αν ήταν, αναστάτωνε το «ανεκτικό» αγγλικό κατεστημένο. Η διάλυση του συγκροτήματος έφερε και τη «διάλυση» του Sid Vicious, που αναζήτησε την χαμένη του ασφάλεια στη συντροφιά της Nancy Spungen, της αμερικανιδούλας που φιλοδοξούσε με την παιδική της αφέλεια να τον ανασύρει απ' το τέλμα, για να μπλεχτεί κι αυτή μαζί του ολοκληρωτικά στο παιχνίδι του θανάτου με τη βία και την ηρωίνη.

Στο πρώτο μέρος, η μαμά-Spungen εξιστορεί την αγάπη που έδωσε τα δυο παιδιά, την άσκοπη περιπλάνησή τους στο περιθώριο της ροκ σκηνής, την ανάγκη τους για χρήματα και την αγωνία για το μέλλον που κορυφωνόταν από μέρα σε μέρα. Κανένας δεν έδειχνε να νοιάζεται γι' αυτούς. Ακόμα και η οικογένεια Spungen δεν τους ανεχόταν.

Η Νάνσυ ζούσε τις φαντασιώσεις της για τη ροκ στη Νέα Υόρκη. Μοιραζόταν το κρεβάτι και την καριέρα ενός σταρ. Αλλά γι' αυτήν και το Σιντ τα περιθώρια στένευαν.

Η Νάνσυ κατάφερε να βρει ένα κέντρο που έδιναν μεθαδόνη, αλλά είχε πολύ μεγάλες ουρές και καθημερινά οι άλλοι ναρκομανείς πείραζαν το Σιντ. Θύμωνε πολύ και μπλεκόταν σε καυγάδες.

«Όλο μου πειράζουν το Σιντ μου», έλεγε. «Έχει το κουμπί της επιτυχίας και δεν τον αφήνουν σε ησυχία».

Άρχισε να δουλεύει για την καριέρα του Σιντ.

Προσπάθησε να του κλείσει συμβόλαια, αλλά το ενδιαφέρον από τις εταιρίες δίσκων ήταν μικρό. Ο Σιντ ουσιαστικά δεν είχε καριέρα. Το μόνο που είχε ήταν κάποια φήμη. Αλλά ούτε αυτή, ούτε ο Σιντ το καταλάβαιναν.

«Δεν κάνουμε τίποτα», μου έλεγε στο τηλέφωνο. «Τίποτα δεν γίνεται. Ο Σιντ έχει βαθεία κατάθλιψη».

Άρχισαν πάλι την ηρωίνη και βούλιαξαν ακόμα περισσότερο στην απελπισία. Της μιλούσα περίπου μια φορά τη βδομάδα και κάθε φορά ακουγόταν ακόμα πιο πεσμένη. Έβγαιναν απ' το δωμάτιο του ξενοδοχείου τους όλο και λιγότερο. Κάποια νύχτα, ένας απ' τους δυο τους αποκοιμήθηκε στο κρεβάτι με αναμένο τσιγάρο κι έβαλε φωτιά στο στρώμα. Ένας υπάλληλος του ξενοδοχείου όρμησε στο δωμάτιό τους μ' έναν πυροσβεστήρα και τους είδε να τριγυρνούν χωρίς να νοιάζονται για το στρώμα που καίγεται. Ο διευθυντής τους μετέφερε σε άλλο δωμάτιο, στο δωμάτιο 100.

Η Νάνσυ με πήρε μια φορά για να μου πει ότι ήταν άρρωστη.

«Είμαι άρρωστη», μου είπε αδύναμα. «Τα νεφρά μου. Αρρώστησα απ' τα νεφρά μου. Μπορείς να στείλεις λεφτά; Μπορείς να μου στείλεις λεφτά;»

«Ξέρεις τη συμφωνία μας, Νάνσυ. Πήγαινε στο γιατρό και πες του να μου στείλει το λογαριασμό. Θα τον πληρώσω εγώ. Τι έχουν τα νεφρά σου;»

«Περίμενε μαμά. Θέλει να σου μιλήσει ο Σιντ».

Ο Σιντ ήρθε στο τηλέφωνο: «Ντέμπυ;»

«Ναι, Σιντ».

«Γιατί δε βοηθάς την κόρη σου;» μου είπε με απαιτητική φωνή. Ακουγόταν διαφορετικός. Ήταν απότομος και δυσάρεστος.

«Θα τη βοηθήσω, Σιντ. Θα πληρώσω εγώ απευθείας το λογαριασμό του γιατρού. Αυτή ήταν πάντα η...»

«Η υγεία της προηγείται!»

«Το ξέρω αυτό, Σιντ. Γι' αυτό θα πληρώσω το λογαριασμό. Κατευθείαν στο γιατρό!»

«Μα, πρόκειται για την υγεία της κόρης σου!», είπε θυμωμένα.

«Σιντ, εγώ...»

«Χρειαζόμαστε τρεις χιλιάδες δολλάρια για το γιατρό! Στείλ'τα αμέσως!» με διέταξε.

«Όχι».

«Είναι ανάγκη να μας τα στείλεις!» επέμεινε.

«Είπα όχι, Σιντ. Σε παρακαλώ, δώσε μου τη Νάνσυ».

«Τι σόι μάννα είσαι εσύ; Πώς μπορείς να κάνεις κάτι τέτοιο στην ίδια σου την κόρη;»

«Σιντ, πρώτ' απ' όλα δεν έχω τρεις χιλιάδες δολλάρια και δεύτερο ο γιατρός δεν στοιχίζει τόσα πολλά. Τώρα μπορείς σε παρακαλώ να μου δώσεις τη Νάνσυ;»

«Μιλάω για την υγεία της κόρης σου! Τη γαμημένη της υγεία!»

«Σιντ, σε παρακαλώ δώσε μου...»

«Όχι, δεν στη δίνω, μέχρι να μας...»

«Δώσε μου τη Νάνσυ, ή κλείνω!»

«Πώς μπορείς να το κάνεις στη γαμημένη...»

Του έκλεισα το τηλέφωνο τρέμοντας. Αυτή την τόσο εχθρική και άγρια πλευρά του Σιντ δεν την είχα δει ως τότε. Με τρόμαξε.

Σχεδόν αμέσως το τηλέφωνο ξαναχτύπησε. Δεν θα το σήκωνα. Είχαμε κανονίσει με το Φρανκ να φάμε στις μητέρας μου. Είπα στον Ντέιβιντ να μην απαντήσει στο τηλέφωνο, αν χτυπούσε όσο θα λείπαμε. Καθώς φεύγαμε χτυπούσε. Όταν γυρίσαμε, ο Ντέιβιντ μας είπε ότι δεν σταμάτησε να χτυπάει απ' την ώρα που φύγαμε.

Και αμέσως άρχισε να ξαναχτυπάει.

«Τα βλέπετε;» μας είπε ο Ντέιβιντ.

Αποφάσισα ν' απαντήσω. Ήταν η Νάνσυ.

«Μαμά, τι έγινε πριν με σένα και το Σιντ;»

«Ήταν απαίσιος. Τον είχα προειδοποιήσει ότι θα του το κλείνα».

«Περίμενε μια στιγμή». Γύρισε για να μιλήσει στο Σιντ.

«Να το σπέρτο. Αναψε τώρα το τσιγάρο σου, και γαμώτο παράτα με!» του είπε. Μετά μίλησε σε μένα. «Είναι πολύ ταραγμένος, μαμά. Είναι ένα τρομερά ταραγμένο παιδί. Έχει πολλά προβλήματα».

«Πού είναι τώρα;»

«Δίπλα μου, αλλά δεν καταλαβαίνει τίποτα. Μην ανησυχείς».

Μιλούσε ήρεμα και χωρίς να μπερδεύει τα λόγια της. Είχε πάρα πολύ καιρό να μιλήσει με τόση διαύγεια.

«Αλήθεια σε πονάνε τα νεφρά σου, γλυκειά μου;»

«Ναι. Μάλλον θα 'χω πάθει κάποια μόλυνση. Θα μου περάσει όμως. Σε τι γιατρό πηγαίνεις για τα νεφρά;»

«Σε ουρολόγο. Πήγαινε αύριο στα επείγοντα περιστατικά στο νοσοκομείο και ζήτα ουρολόγο. Αν δεν υπάρχει κανένας εκεί για να δει, πάρε με. Θα σου πω τ' όνομα κάποιου στη Νέα Υόρκη για να πας».

«Εντάξει, μαμά, αυτό θα κάνω. Σ' ευχαριστώ». Κόμπιασε για μια στιγμή. «Μαμά;»

«Ναι;»

«Ο μπαμπάς σε χτύπησε ποτέ;»

Τα 'χασα τόσο πολύ μ' αυτή την ερώτηση, που δεν ήξερα τι να της πω. Προσπάθησα να το ρίξω στ' αστείο.

«Όχι, αλλά εγώ του 'χω πετάξει μερικά πράγματα στο κεφάλι»

Έμεινε σιωπηλή.

«Νάνσυ, γιατί με ρωτάς;»

«Θυμάσαι όταν σου έλεγα ότι με χτύπησαν οι Τέντυς στο Λονδίνο; Ότι μου έσκισαν τ' αυτί και μου 'σπασαν τη μύτη;»

«Ναι».

«Ο Σιντ ήταν που μου τα 'κανε. Και τώρα άρχισε τα ίδια».

«Μα, γιατί;» ψιθύρισα τρομοκρατημένη.

«Είναι ταραγμένος».

«Νάνσυ, γιατί συνεχίζεις; Γιατί δεν τον παρατάς;»

«Επειδή περνάει φριχτά. Τον προσβάλλουν... Δεν βρίσκει δουλειά... Έχει κατάθλιψη».

Έπεσε μια βαθιά σιωπή.

«Ίσως μια απ' αυτές τις μέρες θα με βρεις στο κατώφλι σου», μου είπε σιγανά.

«Εμείς για σένα βρισκόμαστε πάντα εδώ Νάνσυ. Αν κάποια μέρα φτάσεις στον πάτο και μας χρειάζεσαι, θα 'μαστε εδώ για να σε βοηθήσουμε. Μπορείς να βασίζεσαι σ' αυτό».

«Είμαι στον πάτο, μαμά. Τέρμα».

Είχε βγει απ' την ομίχλη της. Ήταν λογική και επικοινωνούσαμε.

«Μαμά, θυμάσαι εκείνο το νοσοκομείο για αποτοξίνωση, το White Deer Run; Είναι κάπου στην Πενσυλβανία. Ένας γείτονας μας είχε πάει εκεί. Θυμάσαι;»

«Ναι».

«Λες να μπορούμε να πάμε με το Σιντ; Πρέπει να ξεφύγουμε. Είναι απαραίτητο. Μόνο μάθε αν είναι για εσώκλειστους. Δεν αντέχω να νιώθω σαν φυλακισμένη».

«Το ξέρω. Θα τηλεφωνήσω αύριο και θα μάθω».

«Σ' ευχαριστώ».

«Πάρε να μου πεις πώς είσαι. Και τι θα σου πει ο ουρολόγος».

«Θα σε πάρω».

«Ωραία».

«Μαμά...»

«Ναι».

«Ο μπαμπάς μ' αγαπάει;»

«Και βέβαια σ' αγαπάει. Πάντα σ' αγαπούσε πάρα πολύ».

«Δεν το δείχνει».

«Γιατί; Πώς σου φέρεται;»

«Κάνει σαν να με φοβάται».

«Είναι σαν να περπατάει πάνω σ' αυγά μαζί σου, γλυκειά μου. Όλοι μας είμαστε προσεκτικοί. Είσαι πολύ ευαίσθητη. Αυτό, όμως, δε σημαίνει ότι δεν σ' αγαπάει.

Το καταλαβαίνεις;»

«Ναι, μαμά. Πες στο μπαμπά ότι καταλαβαίνω και...»

«Τι πράγμα;»

«Πες του ότι τον αγαπώ».

«Σύμφωνοι, γλυκειά μου, θα του το πω».

«Τι κάνει η μαμά σου; Η Έσθ;»

Είχε να ρωτήσει για τη γιαγιά της τρία χρόνια.

«Μια χαρά είναι».

«Στείλ' της την αγάπη μου».

«Σύμφωνοι».

«Αντίο, μαμά».

«Αντίο, γλυκειά μου».

Καθώς έκλεινα το τηλέφωνο, την άκουσα να φωνάζει: «Σ' αγαπώ, μαμάκα, σ' αγαπώ!»

Ήθελα να της πω ότι κι εγώ την αγαπούσα, αλλά ήταν αργά. Είχε κλείσει το τηλέφωνο.

Το είπα στο Φρανκ.

«Είπε η Νάνσυ τέτοιο πράγμα;» Ήταν έκπληκτος και συγκινημένος.

«Ήταν πολύ παράξενο τηλεφώνημα, Φρανκ. Κάπως τρομαχτικό. Ήταν σαν να μ' αποχαιρετούσε».

Τηλεφώνησα στο νοσοκομείο το απόγευμα της Δευτέρας απ' το γραφείο μου. Η υπεύθυνη για τις εισαγωγές ήταν άρρωστη. Μου είπαν να ξαναπάρω κάποια μέρα μέσ' στη βδομάδα.

Η Νάνσυ δεν μου τηλεφώνησε το βράδυ της Δευτέρας. Φαντάστηκα ότι δεν της είχαν πει ακόμα τίποτα για τα νεφρά της.

Δεν μου τηλεφώνησε ούτε την Τρίτη το βράδυ. Ανησυχούσα λίγο αλλά δεν ενέδωσα στον πειρασμό να την πάρω εγώ. Αν είχε καταφέρει ν' αντιμετωπίσει τα προβλήματά της, δεν ήθελα να επέμβω τώρα. Ήξερε πού να με βρει.

Δεν πήρε ούτε την Τετάρτη που ήταν το Γιομ Κιπούρ. (Σημ. μετ.: θρησκευτική εβραϊκή γιορτή). Άρχισα ν' ανησυχώ περισσότερο.

Το πρωινό της Πέμπτης ήταν ηλιόλουστο με ένα τσουχτερό αεράκι όμορφης φθινοπωριάτικης μέρας. Πήγα νωρίς στο γραφείο μου και σκεφτόμουν τη δουλειά που είχε μαζευτεί. Είχα στο νου μου να τηλεφωνήσω στο νοσοκομείο, αλλά το ένα επείγον θέμα ερχόταν μετά το άλλο, ώστε είχε πάει 2 η ώρα και δεν είχα καταφέρει να πάρω.

Έβγαίνα απ' την αίθουσα του κομπιούτερ και πήγαινα προς το γραφείο μου, όταν μία απ' τις γραμματείς μου είπε: «Ντέμπυ, σε καλούν στο τηλέφωνο. Η τηλεφωνήτρια είπε να της μιλήσεις πριν σε συνδέσει».

Πήρα την τηλεφωνήτρια.

«Είναι κάποιος υπαστυνόμος Χάντερ απ' το Τμήμα του Μόρλαντ», μου είπε. «Σκεφτήκα να σας προειδοποιήσω».

Αναρωτιόμουν τι μπορεί να με ήθελε η τοπική αστυνομία.

Την ευχαρίστησα και πήρα το τηλέφωνο απ' το γραφείο μου.

«Εδώ Ντέμπορα Σπάνγκεν», είπα. «Σε τι μπορώ να σας βοηθήσω, υπαστυνόμε Χάντερ;»

Μου φάνηκε ότι ένιωθε δυσάρεστα.

«Η κυρία που μένει δίπλα σας, μου είπε που να σας βρω. Είχαμε πάει στο σπίτι σας».

«Τι συμβαίνει;» ρώτησα.

«Θέλουν να σας μιλήσουν απ' την αστυνομία της Νέας Υόρκης. Κάτι έπαθε η κόρη σας η Νάνσυ».

«Τι της συνέβη;» ρώτησα πειστικά αναστατωμένη από την αοριστία του.

Δεν μου απάντησε. Μου έδωσε τ' όνομα ενός ντετέκτιβ κι έναν αριθμό τηλεφώνου στη Νέα Υόρκη. Μετά έμεινε σιωπηλός.

Ξαφνικά ένιωσα το πρόσωπό μου να καίει.

«Υπαστυνόμε, σας παρακαλώ, πείτε μου. Είμαι έτοιμη για τα πάντα, πιστέψτε με! Δεν κλείνω το τηλέφωνο παρά μόνον αν μου πείτε τι έπαθε η κόρη μου!»

«Κυρία Σπάνγκεν, λυπάμαι πολύ, αλλά η κόρη σας είναι νεκρή».

Στην αρχή δεν το πίστεψα. Είχαμε περάσει τόσα πολλά μαζί τα τελευταία είκοσι χρόνια... Σκεφτόμουν ότι κατά κάποιο τρόπο θα διαισθανόμουν το θάνατό της... Όμως, δεν.

Κι όμως είχε τελειώσει... Είχε πραγματικά τελειώσει. Ένιωθα σαν κάποιος να 'χε μια τρόμπα ποδηλάτου και να μου φούσκωνε το μυαλό. Πρέπει να πήρε υπερβολική δόση ναρκωτικών. Τι άλλο μπορεί να 'ταν...

Μια και στο γραφείο μου δούλευε και κάποιος άλλος, πήγα να ζητήσω από το αφεντικό μου να μ' αφήσει να χρησιμοποιήσω το τηλέφωνό του για να πάρω την αστυνομία της Νέας Υόρκης. Δεν ήταν στο γραφείο του. Βγήκα στη μεγάλη αίθουσα. Περίπου εκατό άτομα δούλευαν και μιλούσαν. Δεν έκαναν φασαρία. Ο κόσμος τους ήταν αθόρυβος. Ένιωθα λες και επέπλεα. Το κεφάλι μου βρισκόταν κάπου κοντά στο ταβάνι.

Βρήκα έναν υποδιευθυντή που μιλούσε με κάποιον σ' ένα γραφείο. Στάθηκα δίπλα του ένα λεπτό αλλά δεν φαινόταν να με προσέχει. Σκέφτηκα να περιμένω μέχρι να εκραγεί το κεφάλι μου. Τότε θα με πρόσεχε.

Δεν περίμενα. «Η Νάνσυ είναι νεκρή!» φώναξα. «Μπορώ να χρησιμοποιήσω το τηλέφωνο του Τζο;»

Με κοίταξε σα χαμένος. Άνθρωποι από παντού με κοιτούσαν. Κούνησε το κεφάλι του καταφατικά.

Πήγα στο γραφείο του Τζο, έκλεισα την πόρτα και πήρα τον ντετέκτιβ Μπράουν στη Νέα Υόρκη. Το δάχτυλό μου έτρεμε. Ενεργούσα με μεγαλύτερη ταραχή απ' ό,τι περίμενα, αλλά μπορούσα να την ελέγξω.

«Λυπάμαι, κυρία Σπάνγκεν, αλλά η κόρη σας δολοφονήθηκε», μου είπε ευγενικά ο Μπράουν.

Δολοφονήθηκε...

Ο Johny Rotten λανσάροντας το στυλ Πανκ, 1977

Το μωρό μου δολοφονήθηκε. Δεν ήταν δυνατό. Δεν μπορούσε να 'ταν αλήθεια.

Σύμφωνα με τον αρχηγό των ντετέκτιβ του Μανχάταν, Μάρτιν Ντάφ, ο Σιντ ξύπνησε στις 10.50 π.μ., ενώ ακόμα βρισκόταν υπό την επίδραση του Τουϊνάλ, ενός ηρεμιστικού που είχε πάρει το προηγούμενο βράδυ.

Η Νάνσυ δεν ήταν δίπλα του στο κρεβάτι, και το κρεβάτι ήταν γεμάτο αίματα. Δικά της αίματα. Ένα ρυάκι από αίμα σχηματιζόταν απ' το κρεβάτι ως το μπάνιο. Η Νάνσυ ήταν στο πάτωμα του μπάνιου, κάτω απ' το νυπτέρα, φορώντας μόνο τα μοντέρνα μαύρα της εσώρουχα, με μια μαχαιριά στο στομάχι. Πέθανε από αιμορραγία.

Ο εκπρόσωπος της αστυνομίας είπε, ότι περίπου εκείνη την ώρα κάποιος απ' έξω τηλεφώνησε στο τηλεφωνικό κέντρο του ξενοδοχείου και τους είπε να κάνουν έναν

έλεγχο στο δωμάτιο 100 επειδή «κάποιος είναι βαρεια τραυματισμένος». Δεν ξεκαθαρίστηκε αν είχε πάρει ο Σιντ.

Οι υπάλληλοι του ξενοδοχείου πήγαν στο δωμάτιο, όπου βρήκαν ίχνη πάλης και το σώμα της Νάνσυ. Ο Σιντ δεν ήταν στο δωμάτιο. Γύρισε λίγα λεπτά αργότερα, πριν φτάσει η αστυνομία.

Πελάτες του ξενοδοχείου είπαν ότι άκουσαν το Σιντ να λέει στην αστυνομία:

«Δεν μπορείτε να με συλλάβετε! Είμαι καλλιτέχνης του ροκ'ν ρολλ!»

Ένας από τους αστυνομικούς του απάντησε:

«Ναι; Κι εγώ παίζω πρώτες χειροπέδες».

Ο εκφωνητής των ειδήσεων στην τηλεόραση είπε, ότι ένας φίλος του ζευγαριού που ήθελε να παραμείνει ανώνυμος, δήλωσε ότι ήταν μαζί τους το προηγούμενο βράδυ, μέχρι τις 4 τα ξημερώματα. Τότε, η Νάνσυ τον παρακάλεσε να έρθει μαζί τους στο ξενοδοχείο, επειδή ο Σιντ «φερόταν παράξενα». Αυτός ο φίλος είπε ότι ο Σιντ έβαζε ένα κυνηγετικό μαχαίρι στο λαιμό της Νάνσυ. Ο παρουσιαστής είπε πως ο φίλος είχε δηλώσει ότι: «Την χτυπούσε συχνά με την κιθάρα, αλλά δεν φαντάστηκα ότι θα την σκότωνε».

Μετά την κηδεία πήρα πολλά γράμματα. Τα περισσότερα ήταν συλληπητήρια. Ένα απ' αυτά κπευθυνόταν προσωπικά σε μένα. Ήταν με μεγάλα γράμματα από χέρι που έτρεμε, με μικρούς κύκλους πάνω απ' το γράμμα i αντί για τελείες. Δεν έγραφε διεύθυνση αποστολέα. Φοβήθηκα μήπως ήταν κανένα πρόστυχο γράμμα. Πήρα βαθειά αναπνοή και το άνοιξα.

Ήταν απ' το Σιντ.

«Αγαπητή Ντέμπυ,

Ευχαριστώ που με πήρες τις προάλλες. Ήταν παρηγοριά ν' ακούσω τη φωνή σου. Είσαι η μόνη που πραγματικά καταλαβαίνει πόσο πολύ αγαπιόμαστε η Νάνσυ κι εγώ. Χωρίς τη Νάνσυ, η κάθε μέρα είναι χειρότερη από την προηγούμενη. Ελπίζω μόνο ότι όταν πεθάνω θα πάω στο ίδιο μέρος που είναι κι αυτή. Διαφορετικά δεν πρόκειται να ησυχάσω ποτέ.

Ο Φρανκ είπε στις εφημερίδες ότι η Νάνσυ γεννήθηκε με πόνο κι έζησε μέσα στον πόνο όλη της τη ζωή. Όταν την πρωτογνώρισα, και περίπου τους επόμενους έξη μήνες, τους πέρασα σχεδόν όλους κλαίγοντας. Ο πόνος της ήταν πολύ μεγάλος για να τον αντέξω. Αισθανόμουν τον πόνο της Νάνσυ σα να ήταν δικός μου και ακόμα χειρότερα. Μου ζήτησε όμως, να 'μαι δυνατός, αλλιώς θα με εγκατέλειπε. Κι έτσι έγινα δυνατός για χάρη της κι εκείνη σταμάτησε να 'χει κρίσεις άσθματος. Έδειχνε να υποφέρει λιγότερο. [Η Νάνσυ είχε άσθμα απ' τα παιδικά της χρόνια].

Κατάλαβα ότι δεν είχε ποτέ γνωρίσει την αγάπη κι έφαχνε απελπισμένα να βρει κάποιον να την αγαπήσει. Ήταν το μοναδικό πράγμα που είχε ανάγκη. Της έδωσα την αγάπη που τόσο χρειαζόταν και με παρηγορεί η σκέψη ότι την έκανα πολύ ευτυχισμένη όσο καιρό ήμασταν μαζί, ενώ προηγουμένως είχε γνωρίσει μόνο τη δυστυχία.

Ω, Ντέμπυ, την αγαπώ τόσο παθιασμένα... Κάθε μέρα είναι κόλαση χωρίς αυτήν. Τώρα ξέρω ότι μπορείς να πεθάνεις από σπασμένη καρδιά. Γιατί όταν αγαπάς κάποιον τόσο πολύ όσο αγαπιόμαστε εμείς, γίνεται απαραίτητος για την ύπαρξή σου. Κι έτσι σύντομα θα πεθάνω, ακόμα κι αν δεν αυτοκτονήσω. Φαντάζομαι ότι θα πεθάνω απ' τη νοσταλγία γι' αυτήν. Θα μπορούσα να επιζήσω χωρίς τροφή ή νερό περισσότερο απ' όσο θα ζήσω χωρίς τη Νάνσυ.

Σ' ευχαριστώ πάρα πολύ που μας καταλάβαινες, Ντέμπυ. Σημαίνει πολλά για μένα αυτό και ξέρω πόσο σημαντικό ήταν και για τη Νάνσυ. Στ' αλήθεια σ' αγαπάει, κι εγώ το ίδιο. Πώς ήξερε το πότε θα πεθάνει; Προσευχόμουν να 'χει άδικο, αλλά μέσα μου βαθειά, ήξερα ότι είχε δίκιο.

Η Νάνσυ ήταν εξαιρετικός άνθρωπος. Παραήταν όμορφη για τον κόσμο τούτο. Το νιώθω σαν ευλογία ότι την αγάπησα κι ότι μ' αγάπησε κι εκείνη. Ω, Ντέμπυ ήταν τόσο όμορφη αγάπη... Δεν μπορώ να συνεχίσω χωρίς αυτήν. Όταν πρωτογνωριστήκαμε το ξέραμε ότι ήμασταν φτιαγμένοι ο ένας για τον άλλον. Ερωτευτήκαμε ο ένας τον άλλο αμέσως. Ήμασταν σαν ένας άνθρωπος και ποτέ δεν ήμασταν χωρία. Είχαμε και μερικές τηλεπαθητικές ικανότητες. Θυμάμαι ότι εννιά μήνες αφ'όπου γνωριστήκαμε την είχα αφήσει για λίγο. Μετά δυο βδομάδες που 'μασταν χωρία, ένιωσα το παράξενο συναίσθημα ότι η Νάνσυ πέθαινε. Πήγα αμέσως στο σπίτι που έμενε και μόλις την είδα κατάλαβα ότι ήταν αλήθεια. Την πήρα σπίτι μαζί μου και την περιποιήθηκα μέχρι που 'γινε καλά. Ήξερα, όμως, ότι αν δεν είχα νοιαστεί θα 'χε πέθαινε.

Η Νάνσυ ήταν ένα καθημενούλι μωράκι, που έφαχνε απεγνωσμένα για αγάπη. Μ' έκανε τόσο ευτυχισμένο να της δίνω αγάπη και πίστεψέ με, ποτέ κανένας άντρας δεν αγάπησε γυναίκα με τέτοιο φλογερό πάθος, όπως εγώ αγάπησα τη Νάνσυ. Ποτέ μου δεν κοίταξα άλλες. Καμιά δεν ήταν τόσο όμορφη όσο η Νάνσυ μου. Σου εσωκλείω κι ένα ποίημα που 'γραψα γι' αυτήν. Δείχνει το πόσο πολύ την αγαπώ.

Θα 'θελα να σε δω πριν πεθάνω. Είσαι η μόνη που κατάλαβε.

Αγάπη, Σιντ. xxx

Γ.Γ. Σ' ευχαριστώ Ντέμπυ που καταλαβαίνεις πως πρέπει να πεθάνω. Όλοι οι άλλοι νομίζουν ότι είμαι αδύναμος. Το μόνο που μπορώ να πω είναι ότι δεν αγάπησαν ποτέ με το πάθος που αγαπώ εγώ τη Νάνσυ. Πάντα ένιωθα ανάξιος ν' αγαπηθώ από κάποιαν τόσο όμορφη όσο αυτή. Όλα όσα κάναμε ήταν όμορφα. Όταν κάναμε έρωτα, την ώρα του οργασμού έκλαιγα. Ήταν τόσο όμορφο που ήταν σχεδόν αβάσταχτο. Γίνομαι έξαλλος όταν οι άνθρωποι μου λένε: «Ήρέπει να την αγάπησες αληθινά». Νομίζουν δηλαδή ότι δεν την αγαπώ ακόμα; Τουλάχιστον όταν πεθάνω θα 'μαστε πάλι μαζί. Νιώθω σαν χαμένο παιδί, τόσο μόνος.

Τις νύχτες είναι χειρότερα. Την κρατούσα κοντά μου όλη τη νύχτα για να μην έχει εφιάλτες και δεν μπορώ να κοιμηθώ χωρίς να 'χω τ' όμορφό μου το μωρό στην αγκαλιά μου. Τόσο ζεστή και τρυφερή και ευάλωτη. Κανένας να μην περιμένει να ζήσω χωρίς αυτήν. Ήταν κομμάτι απ' τον εαυτό μου. Η καρδιά μου.

Ντέμπυ, σε παρακαλώ, έλα να με δεις. Είσαι ο μόνος άνθρωπος που ξέρει τι περνάω. Αν δεν θέλεις να 'ρθεις, σε παρακαλώ, πάρε με ξανά, και γράψε.

Σ' αγαπώ».

Το γράμμα του Σιντ με συγκλόνισε. Το βάθος των συναισθημάτων του, η ευαισθησία κι η εξυπνάδα του, ήταν πολύ μεγαλύτερα απ' ό,τι μπορούσα να φανταστώ. Αυτός ήταν ο δολοφόνος της που με αναζητούσε και βροντοφώναζε την αγάπη του για μένα. Ο σπαραγμός του ήταν ο δικός μου σπαραγμός. Ένιωθε την απώλειά μου και τον πόνο μου – τόσο πολύ ώστε σχεδίαζε ν' αυτοκτονήσει.

Ένιωθε ότι μπορούσα να τον καταλάβω. Γιατί να μου το πει;

Καταπολέμησα τη συμπόνοια που ένιωσα διαβάζοντας το γράμμα του. Δεν μπορούσα να ανταποκριθώ. Δεν μπορούσε να με τραβήξει μέσ' στη ζωή του. Είπε στην αστυνομία ότι δολοφόνησε την κόρη μου. Ίσως να την είχε αγαπήσει. Ίσως κι αυτή να τον είχε αγαπήσει. Δεν ήθελα να μπλεχτώ μαζί του. Υπόφερα πάρα πολύ. Δεν μπορούσα να μοιραστώ το δικό του πόνο. Δεν ήμουν αρκετά δυνατή.

Άρχισα να βάζω το γράμμα πάλι μέσ' στο φάκελο, όταν βρήκα ένα ξεχωριστό χαρτί. Το ξεδίπλωσα. Ήταν το ποίημα που 'χε γράψει για τη Νάνσυ.

Νάνσυ

Ήσουν το μικρό μου το μωρό.
Και μοιραζόμουν όλους σου τους φόβους.
Τι ευτυχία στην αγκαλιά μου να σε κρατώ
Και μ' ένα φιλί τα δάκρυα σου να διώχνω.
Τώρα που 'φυγες μόνο πόνος έχει απομείνει.
Και τίποτα να κάνω δεν μπορώ.
Κι αυτή τη ζωή δεν θέλω να τη ζω
Αν δεν μπορώ να ζω για σένα.
Στ' ωραίο μου το κοριτσάκι.
Η αγάπη μας ποτέ δεν θα πεθάνει.

Ενιωσα να σφίγγεται ο λαιμός μου. Τα μάτια μου έκαιγαν. Άρχισα να θρηνώ σιωπηλά. Ήμουν τόσο μπερδεμένη... Μέσα σε λίγους στίχους, ήταν τα τελευταία είκοσι χρόνια της ζωής μου. Εγώ έπρεπε να 'χω γράψει αυτό το ποίημα. Τα συναισθήματα κι ο πόνος ήταν δικά μου. Δεν το 'χα γράψει όμως. Ο Σιντ Βίσιους το 'χε γράψει. Αυτό το τέρας, ο πανκός. Αυτός που 'χε πει στην αστυνομία ότι δεν ήταν παρά ένα βρωμιάρικο σκυλί. Ο άνθρωπος που φοβόμουν. Αυτός που θα 'πρεπε να μισώ, αλλά δεν μπορούσα.

Μερικές μέρες αργότερα πήρα άλλο ένα γράμμα απ' τον Σιντ. Αυτό ήταν ακόμα πιο αγωνιώδες απ' το πρώτο. Μ' αυτό του το γράμμα μ' έκανε να καταλάβω τι μπορεί να 'γине εκείνη τη νύχτα στο ξενοδοχείο Τσέλζυ.

«Αγαπητή Ντέμπυ,

Πεθαίνω. Αργά και μέσ' στον πόνο. Το μωρό μου πέθανε. Χωρίς αυτήν δεν έχω τη θέληση να ζήσω. Την αγαπώ απελπισμένα. Το ξέρω ότι δεν μπορώ να κάνω τίποτα χωρίς αυτήν. Η Νάνσυ έγινε ολόκληρη η ζωή μου. Ήταν η μόνη που 'χε σημασία για μένα.

Πάνω: Οι Sex Pistols, Οκτώβρης 1976, από αριστερά: Paul Cook, Johny Rotten, Steve Jones και Glen Matlock, ο πρώτος μπασίστας του γκρουπ. Αργότερα πήρε τη θέση του ο Sid Vicious

Κάτω: Οι Pistols υπογράφουν με την A&M έξω από τα ανάκτορα του Μπάκινγκχαμ. Η πρώτη τους εταιρία η EMI τους έδιωξε όταν ο Matlock είπε «γαμιέστε» από την τηλεόραση. Αλλά και η σχέση τους με την A&M διαλύθηκε όταν η τελευταία αρνήθηκε την έκδοσή του επόμενου τους σινγκλ: “God Save the Queen” (ο Θεός σώζει τη βασίλισσα)

Χαίρομαι που μπορούσα να την κάνω ευτυχισμένη. Της έδωσα οτιδήποτε θέλησε, μόνο επειδή το ζήτησε. Όταν είχαμε λεφτά μόνο για τον ένα, τα 'δινα πάντα στη Νάνσυ. Με πείραζε λιγότερο να 'μαι άρρωστος εγώ, παρά να βλέπω τη Νάνσυ άρρωστη.

Όταν αγαπάς τόσο πολύ κάποιον, δεν γίνεται να τον χάσεις και να συνεχίσεις τη ζωή σου. Το ξέρω ότι και χιλίων χρονών να γινόμουν, δεν θα 'βρισκα καμιά σαν τη Νάνσυ. Καμιά δεν

ΜΟΥΣΙΚΟ ΚΑΦΕΝΕΙΟ

ΡΕΤΡΟ

ΚΑΘΕ ΒΡΑΔΥ

ΜΑΝΩΛΗΣ ΜΕΞΑΝΤΩΝΑΚΗΣ

και οι

Χ. Μάνδαρος, Γ. Βασιλάτος, Θ. Παυλάκος και η Λίτσα
Κιθάρα: Χ. Σταυρίδης, Κρουστά: Β. Χατζάκης
Σύνθι: Α. Φαμέλης Μπουζούκι: Ν. Απέργης

Αξέχαστες Βραδιές με
Ρεμπέτικο, Παλιό Λαϊκό & Λαϊκό
Κέφι • Γλέντι • Τραγούδι

Διασκεδάστε χωρίς άγχος
Τιμές Λογικές, Κρυο Πιάτο Πίτσα.

ΠΥΛΗΣ & ΔΕΛΗΓΙΩΡΓΗ 50 – ΠΕΙΡΑΙΑΣ
(ΠΙΣΩ ΑΠΟ ΤΟ ΓΗΡΟΚΟΜΕΙΟ) ΤΗΛ. 4137001

μπορεί να πάρει τη θέση της. Αγαπώ τη Νάνσυ και μόνο αυτή. Θα την αγαπώ αιώνια. Ακόμα κι όταν θα 'μαι νεκρός.

Τρώω ελάχιστα από τότε που πέθανε. Μπορεί να πεθάνω από αστιτία εδώ μέσα. Ελπίζω μόνο να γίνει γρήγορα, για να 'μαι πάλι κοντά στη Νάνσυ.

Ξέραμε από πάντα ότι όταν θα πεθαίναμε, θα πηγαίναμε στο ίδιο μέρος. Θέλαμε τόσο πολύ να πεθάνουμε μαζί, ο ένας στην αγκαλιά του άλλου. Κλαίω κάθε φορά που το σκέφτομαι. Είχα υποσχεθεί στο μωρό μου ότι θ' αυτοκτονούσα, αν πάθαινε κάτι και μου 'χε υποσχεθεί κι αυτή το ίδιο. Είναι το τελευταίο μου χρέος σ' αυτήν που αγαπώ.

Τη λάτρευα τη Νάνσυ. Ήταν κάτι πιο μεγάλο απ' αγάπη. Για μένα ήταν θεά. Μ' έβαζε να της φιλάω τα πόδια πριν κάνουμε έρωτα. Ποτέ κανείς δεν αγάπησε όπως αγαπηθήκαμε εμείς. Με πονούσε η σκέψη να μείνω μόνο και μια μέρα μακριά της. Πόσο μάλλον μια ολόκληρη ζωή. Ντέμπυ, κατάλαβα τι θα πει πόνος όταν έγινε αυτό. Η Νάνσυ ήταν η ζωή μου. Ζούσα γι' αυτήν. Τώρα πρέπει να πεθάνω γι' αυτήν.

Ένωθα τέτοια ικανοποίηση όταν της έδινα ό,τι ζητούσε. Ήταν σαν ένα παιδί. Όταν ήταν ταραγμένη με φώναζε «μπαμπά» κι εγώ τη νανούριζα για να κοιμηθεί. Όταν ήμουν εγώ ταραγμένος τη φώναζα «μαμά» κι αυτή με ντάντευε ανάμεσα στα στήθια της και μου έλεγε «αγοράκι μου».

Προσπάθησα να σκοτωθώ, αλλά με πήγαν στο νοσοκομείο πριν πεθάνω. Η Νάνσυ ξέρει ότι θα 'μαι γρήγορα κοντά της. Σε παρακαλώ προσευχήσου για να 'μαστε μαζί. Δεν θα ησυχάσω ποτέ, παρά μόνο αν ξανασμιζόμαστε.

Ντέμπυ, ήταν ο πιο όμορφος άνθρωπος που έχω γνωρίσει. Θα 'κανα τα πάντα γι' αυτήν.

Η Νάνσυ κάποτε με ρώτησε αν θα περιχυνόμουν με πετρέλαιο για ν' αυτοπυρποληθώ, αν μου το ζητούσε. Της είπα ότι θα το 'κανα και το εννοούσα. Αν θα πέθαινες ευτυχισμένος για κάποιον τότε πώς μπορείς να ζεις χωρίς αυτόν; Δεν μπορώ να συνεχίσω χωρίς αυτήν. Πάντα έλεγε ότι θα πεθάνει πριν φτάσει τα εικοσιένα και εγώ ποτέ δεν αμφέβαλα.

Αντίο, Ντέμπυ. Σ' αγαπώ».

Δεν απάντησα στο Σιντ. Και δεν πήρα άλλα νέα του ποτέ. Δεν είπα σε κανέναν για τα γράμματα, εκτός απ' τον Φρανκ. Ήξερα ότι αν τα έδινα στην αστυνομία με κάποιο τρόπο θα κατέληγαν στις εφημερίδες που θα παραφούσκωναν τα γεγονότα. Ήταν προσωπικά γράμματα. Δεν με απειλούσε. Μου άνοιγε την ψυχή του. Αυτά τα γράμματα δεν έπρεπε να τα μοιραστώ με άλλους.

Τα φανερώνω τώρα γιατί ρίχνουν φως στα γεγονότα εκείνης της νύχτας και μπορεί κι άλλοι άνθρωποι να κατανοήσουν τι πραγματικά ένιωθαν η Νάνσυ και ο Σιντ ο ένας για τον άλλο μακριά απ' τους προβολείς της δημοσιότητας. Τα φανερώνω τώρα επειδή η Νάνσυ και ο Σιντ έχουν πεθάνει. Δεν μπορούν να μιλήσουν πια οι ίδιοι.

Στις 3 Φεβρουαρίου 1979, ο Σιντ Βίσιους πέθανε από υπερβολική δόση ηρωίνης. Είχε αποφυλακιστεί με εγγύηση από τις φυλακές του νησιού Ράικερ όπου είχε μείνει φυλακισμένος τρεις μήνες.

ΔΙΣΚΟΙ - LYRA - ΤΑΙΝΙΕΣ

ΟΙ ΕΠΙΤΥΧΙΕΣ ΤΗΣ ΧΡΟΝΙΑΣ

ΝΙΚΟΣ ΠΑΠΑΖΟΓΛΟΥ

«Μέσω νεφών»

ΓΙΩΡΓΟΣ ΜΑΡΓΑΡΙΤΗΣ

«Όχι πιασυρίσματα»

Λ. ΚΟΚΟΤΟΣ-Φ. ΛΑΔΗΣ

«Το ποτάμι»

Τραγ. Ε. Τσαγκάρκη
Κ. Λεοντίδης & η Σ. Μπέλου

ΙΣΙΔΩΡΑ ΣΙΔΕΡΗ

«Ερωτικές κόντρες»

ΓΛΥΚΕΡΙΑ

«Μάτια μου»

**Σ. ΠΑΠΑΒΑΣΙΛΕΙΟΥ
ΒΙΚΥ ΜΟΣΧΟΛΙΟΥ**

«Στους ανήσυχους δρόμους»

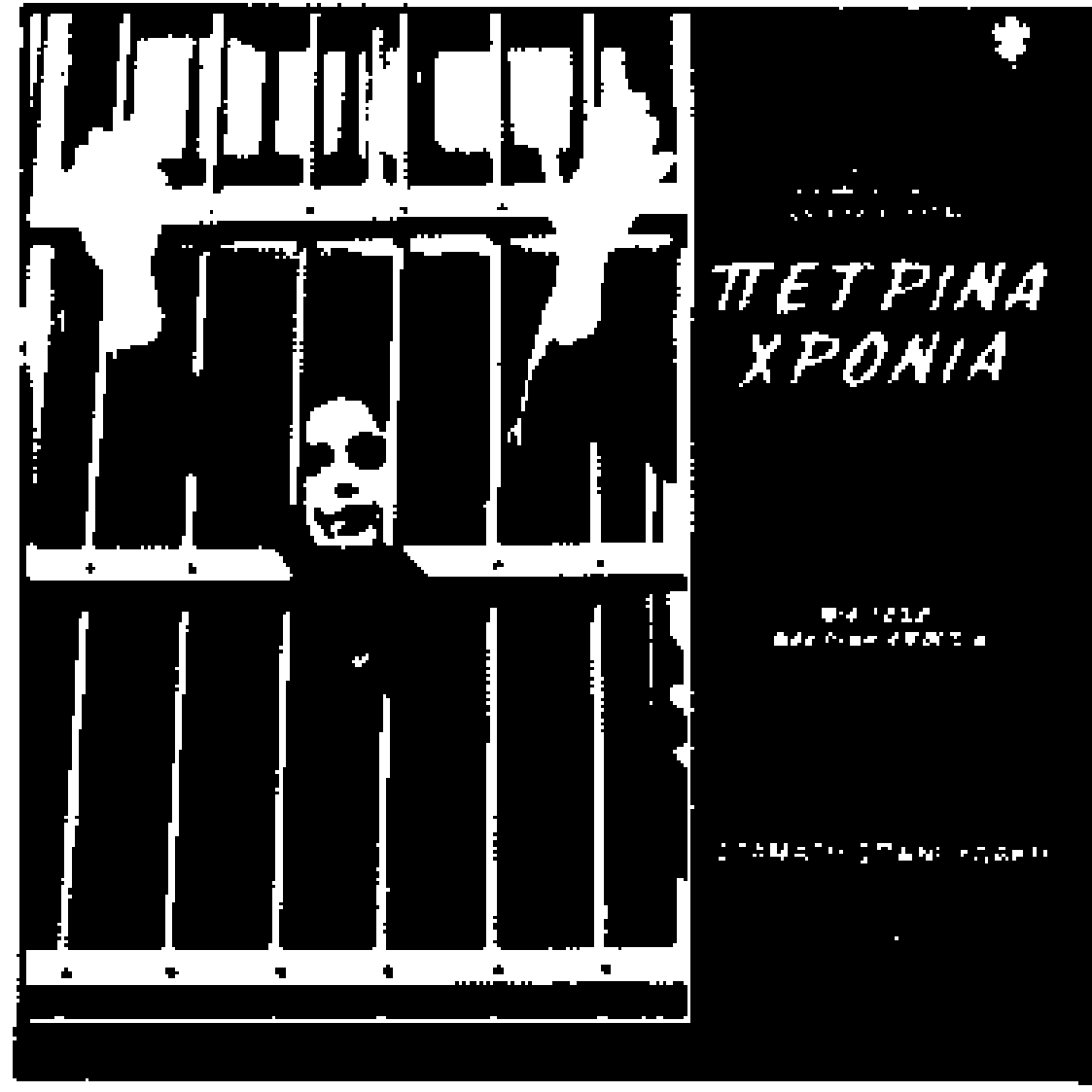
**ΜΙΜΗΣ ΠΛΕΣΣΑΣ
ΓΙΩΡΓΟΣ ΚΑΤΣΑΡΟΣ**

Μουσική συνάντηση 2

Τραγ. Γ. Δημητράς
Π. Ξανάκη, Κλεοπάτρα
Α. Ζαφειρόπουλος

ΣΤΑΜΑΤΗΣ ΣΠΑΝΟΥΔΑΚΗΣ ΓΙΑΝΝΗΣ ΖΟΥΓΑΝΕΛΗΣ

«Πέτρινα χρόνια»

«Σουξέ»

**ΣΤΑΜΑΤΗΣ ΣΠΑΝΟΥΔΑΚΗΣ
ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΑΡΒΑΝΙΤΑΚΗ**

«Κοντραμπάντο»

ΓΙΑΝΝΗΣ ΓΙΟΚΑΡΙΝΗΣ

«Αυτόγραφο»

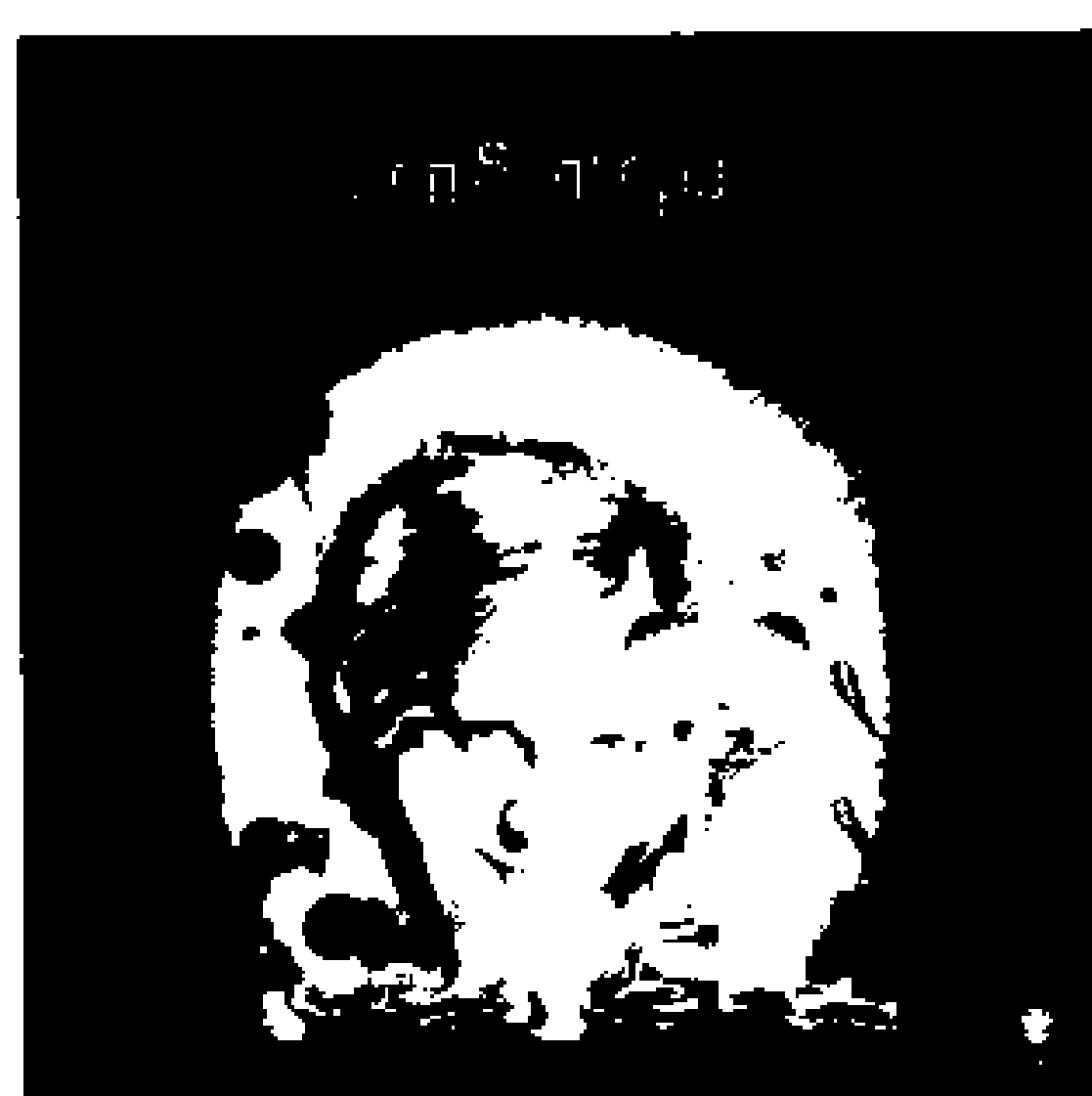
ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΤΡΟΠΟΥΛΟΣ

«Η θρησκεία μου είσαι εσύ»

Ν. Ιγνατιάδης-Α. Παπαδημητρίου

ΛΕΝΑ ΠΛΑΤΩΝΟΣ

«Λεπιδόπτερα»

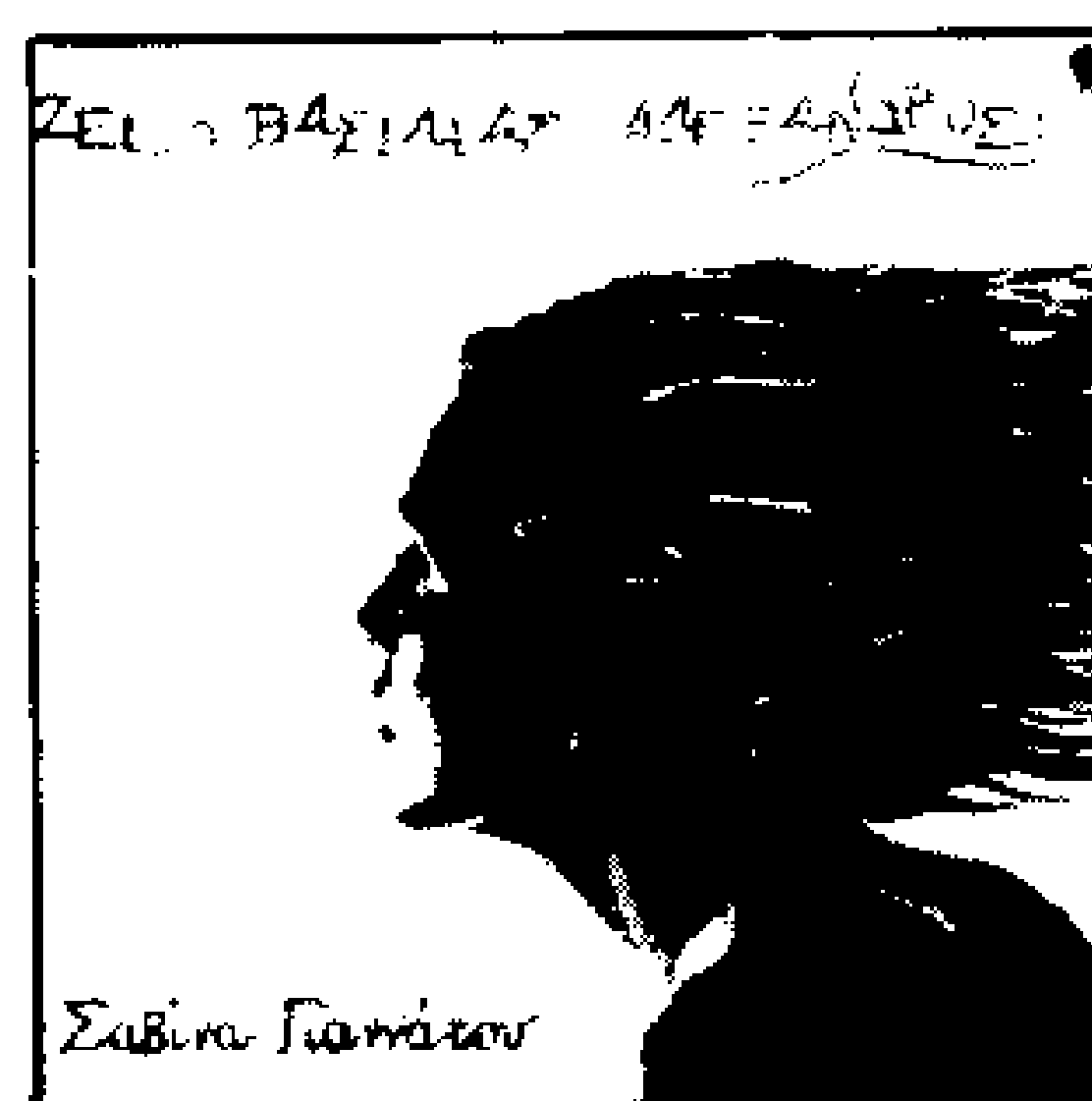
ΒΑΓΓΕΛΗΣ ΓΕΡΜΑΝΟΣ

«Ζωντανή περιπέτεια»

Ζωντανή ηχογράφηση από
το θέατρο Λυκαβηττού

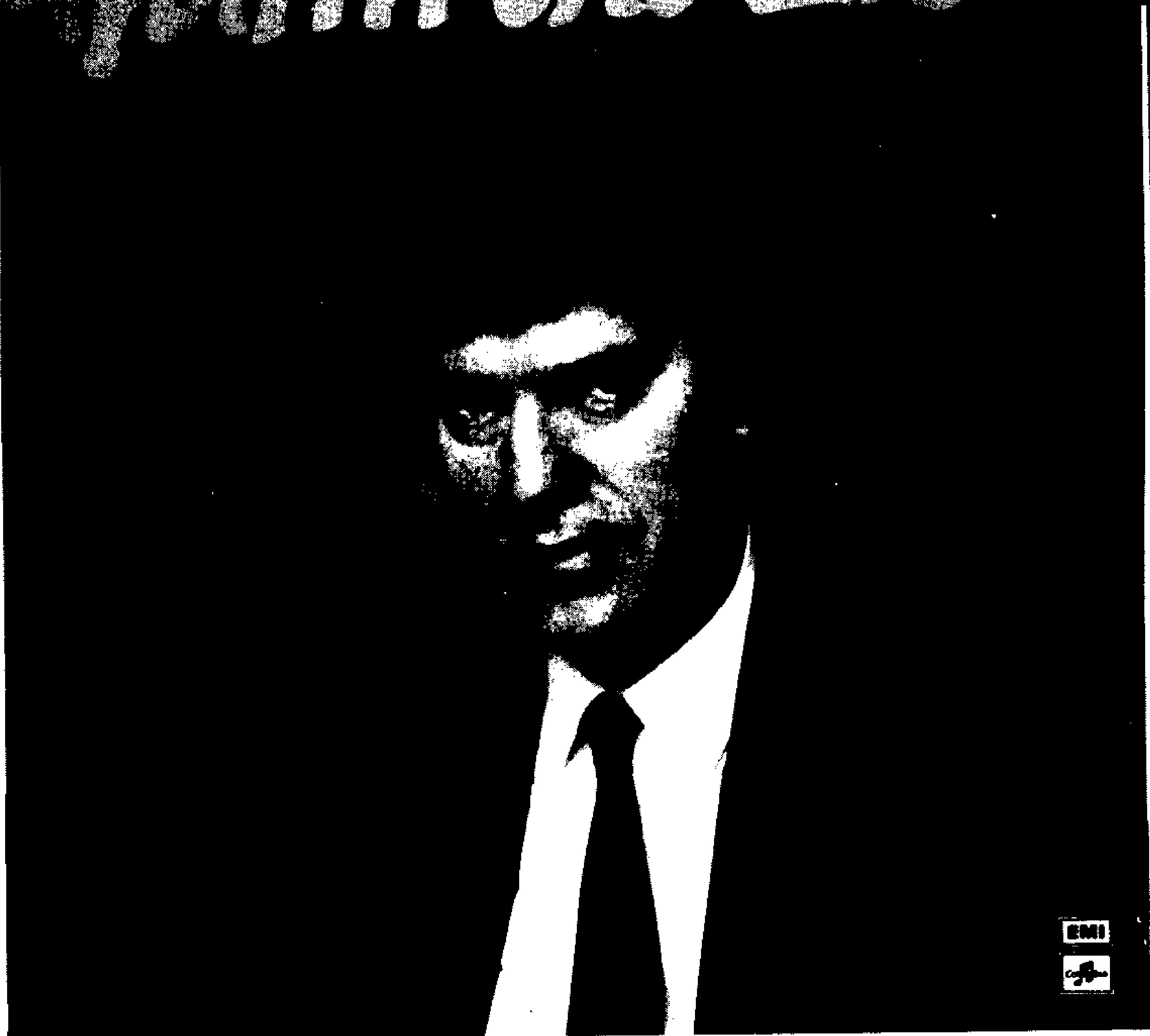
ΣΑΒΙΝΑ ΓΙΑΝΝΑΤΟΥ

«Ζει ο βασιλιάς Αλέξανδρος»

ΧΡΗΣΤΟΣ ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΣ ΛΕΥΤΕΡΗΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Μην πνίγει ολόκληρο

ΛΕΩΝΙΔΑΣ ΒΕΚΑΣ

Ο λαϊκός δίσκος της χρονιάς

από την

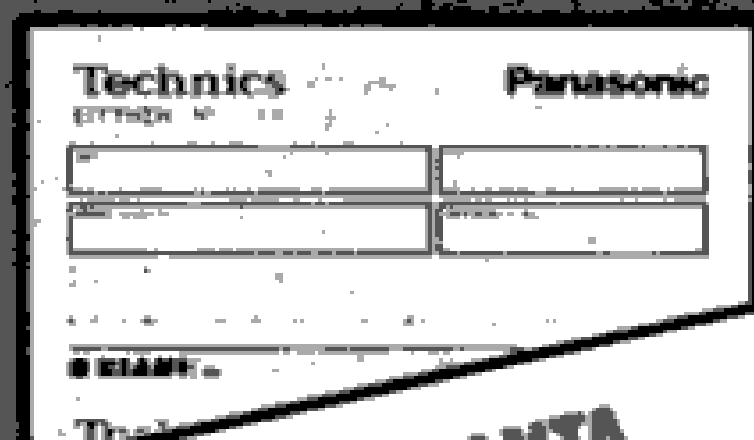
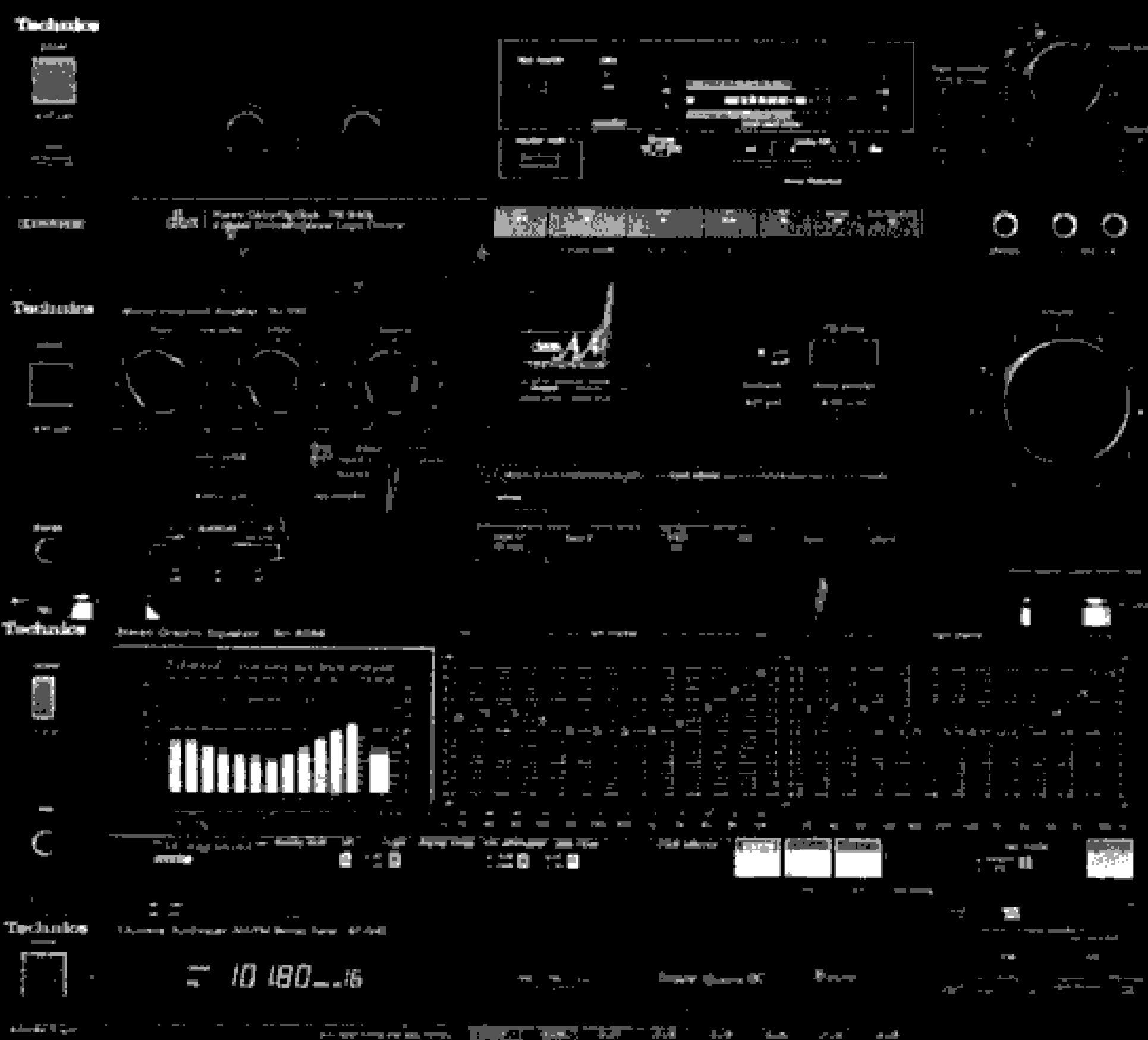
ΣΥΜΠΛΗΡΩΣΤΕ ΤΗΝ ΤΕΛΕΙΟΤΗΤΑ

COMPACT
disc
DIGITAL AUDIO

Technics

ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ
ΤΗΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ
ΣΗΜΕΡΑ

ΖΗΤΑΤΕ ΠΑΝΤΑ
ΤΗΝ ΕΓΓΥΗΤΗ
ΚΑΙ ΤΙΣ ΕΛΛΗΝ ΟΔΗΓΙΕΣ
ΧΡΗΣΗΣ ΤΗΣ ΒΙΑΝΕ

ΑΘΗΝΑ: ΣΟΛΩΜΟΥ 39 • 106 82 • ΤΗΛ. 3609.621 ΘΕΣ/ΝΙΚΗ: Β. ΟΛΓΑΣ 253 • 546 56 • ΤΗΛ. 429.141